

[Formanden]

Jeg går ud fra, at forligspartierne har godkendt sprogbrugen.

Vi går nu til andenrunde. På givnen foranledning skal jeg sige, at vi regner med at køre igennem uden pause og aftenmøde, men det er ikke muligt at sige det bestemt i øjeblikket.

Camre (S):

Hr. Christophersen fandt, at regeringen skulle lytte til den danske virkelighed, og den beskrev hr. Christophersen derefter som et land med den dårligste beskæftigelsessituation i noget vestligt industriland og med en ledighed, der var dobbelt så stor som i januar 1932.

Nu forstår jeg, at hr. Christophersen ikke hørte mit første indlæg. Derfor vil jeg gerne sige, at begge tallene, som hr. Christophersen nævner her, er forkerte. Vi har ikke den dårligste beskæftigelsessituation i noget vestligt industriland. Situationen er den, at vi for i år efter EFs sammenlignelige tal har en ledighed på 7,6 pct. af den civile arbejdsstyrke, mens man i Belgien har en ledighed på 10,7 pct., i England på 9,8 pct. og i Italien på 8,2 pct.

Det andet argument lød, at der er en ledighed dobbelt så stor som i 1932. Hr. Christophersen kunne også have sammenlignet ledigheden i absolutte tal i Danmark med ledigheden i Luxembourg. Det ville også være uinteressant. I 1932 var gennemsnitsledigheden 32 pct., og på det tidspunkt, som hr. Christophersen trækker frem, januar 1932, var ledigheden 40 pct. Jeg tror, enhver kan se, at der ikke er noget grundlag for at sammenligne vores ledighed i dag med situationen i 1932.

Det, som vi altså efter hr. Christophersens mening skal lytte til, er hr. Christophersens ønsketænkning. Hr. Christophersen talte varmt for, at vi skulle gennemføre en resourceoverførsel til den produktive sektor. Det er vi enig i, men hvordan? Er det noget, der sker automatisk bare ved at nedsætte de offentlige udgifter? Det er jo det, fru Thatcher prøver i England, og dér virker det ikke. Jeg føler egentlig trang til at lykønske hr. Christophersen med, at han ikke er blevet finansminister i fru Thatchers regering, for så ville han få en ubehagelig lejlighed til at afsløre, at den politik, som han er fortaler for,

er uanvendelig. Det er klart blevet vist i Englands tal, at det er langt mere dybtgående og afgørende mindre klasseprægede indgreb, der er brug for.

Hr. Poul Schlüter fandt, at der var 30 mia kr. på offentlige budgetter til rådighed for en offensiv vækstpolitik, som hr. Poul Schlüter udtrykte det. Jeg forstod, at det var de 15 mia kr. fra diverse erhvervsstøtteordninger og 15 mia kr. fra arbejdsløshedsdagpengene. Men hr. Poul Schlüter glemte at fortælle os, hvordan disse 30 mia kr. skulle blive til en offensiv vækstpolitik.

Jeg tror, jeg må sige, at både hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen har nogle lysere drømme om, at systemet sådan lader sig tilpasse lige på en studs. Desværre underkender både hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen, at den internationale konjunktur er trykket, og at erhvervslivet ikke kan klare sig bare ved at blive overladt til sig selv.

Hr. Gert Petersen fandt, at vi førte krisepolitik på lønmodtagernes bekostning. Jeg lyttede meget spændt på, hvad det så betød, hvad det var for en politik på lønmodtagernes vilkår, vi skulle føre. Svaret var, at indkomstfordelingen var til skade for de lavtlønnede. Jeg vil gerne sige, at det er objektivt forkert. Hvis hr. Gert Petersen interesserer sig for tallene, vil han konstatere, at indkomstudviklingen i nedadgående retning har været stærkest for de højtlønnede og mindst for de lavtlønnede.

Forslagene fra SFs side gik ud på en 35 timers arbejdsuge og så en række forslag, som indebar en omkostningsforøgelse for produktionen. Hvad er det, SF mener med 35 timers arbejdsuge? Er det 35 timers arbejdsuge uden lønkomensation, hvilket ville være noget helt utåleligt i en periode, hvor der ikke er en reallønsfremgang? Eller er det 35 timers arbejdsuge med komensation, isoleret i Danmark, hvilket ville betyde en voldsom konkurrenceforringelse? Jeg tror, vi her må slå fast, at det kun er muligt i international sammenhæng at ændre så vidtgående på arbejdstiden.

Hr. Waldorff spurgte, om jeg havde forståelse for en tanke om, at man skulle betale kvinderne for at gå hjemme og passe børnene. Jeg har ikke udtalt mig sådan, og jeg tror ikke, at det er ønskeligt – og heller ikke, at det er muligt – at påvirke kvinderne til at forlade arbejdsmarkedet.